

tečnost nastavší po vzniku exekučního titulu a nárok zrušující také žalobou podle §u 35 ex. ř. (srovnej sb. n. s. čís. 548). Nebylo tedy po právu, když odvolací soud zamítl žalobu též z onoho důvodu. Naproti tomu přisvědčiti jest odvolacímu soudu, že čtrnáctidenní lhůta §u 575 odstavec třetí c. ř. s. k podání návrhu na vyklizení nebyla žalovanou stranou promeškána a že tedy zrušení exekučního nároku nenastalo. Do usnesení ze dne 5. června 1926 svolení k výpovědi udělujícího a den 1. července 1926 k vystěhování žalobce jako straně vypovídané ustanovujícího byla podána žalobcem stížnost a usnesení rekursního soudu ze dne 16. července 1926, povolení výpovědi potvrzující, bylo nynější žalované jako straně vypovídající doručeno dne 22. července 1926. Návrh na exekuci vyklizením byl podán dne 23. července 1926. Ježto podle §u 4 poslední odstavec zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., teprve pravoplatné usnesení o svolení k výpovědi nahrazuje výpověď a ježto se také v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. předpokládá výpověď, pokud se týče rozsudek právní moci nabyvší, byl návrh na exekuci vyklizením žalobce z vypovězeného bytu podaný dne 23. července 1926 učiněn zavčas ve lhůtě §u 575 třetí odstavec c. ř. s. a nárok žalované na vyklizení podle tohoto místa zákona nezanikl. Pokud dovolatel uvádí, že jeho stížností do povolení výpovědi vykonatelnost výpovědi nebyla stavěna, a opírá toto své tvrzení o § 524 c. ř. s., jest k tomu uvést, že výpovědní řízení jest podle §u 4 odstavce druhého zákona o ochraně nájemníků čís. 48/25 řízením nesporným, že následkem toho nepřichází § 524 c. ř. s., nýbrž § 12 nesp. pat. v úvahu a podle tohoto §u se výkon usnesení podáním rekursu staví. Žaloba, opírající se o to, že lhůta v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. k podání návrhu na exekuci byla promeškána a že nárok žalované na vyklizení žalobce tím zanikl, není dle toho opodstatněna a byla zamítnuta nižšími soudy právem.

Čís. 6785.

Jest-li úkolem soudu prostý výklad listin podle všeobecných pravidel vykládacích, jde o právní posouzení věci. Tvrdí-li však strana, že se obsah listiny neshoduje s její vůlí, nebo je neúplný nebo na oko nebo že jde o vadnost vůle, a uvádí-li v tomto směru skutkové okolnosti a nabízí důkazy, jde o otázky skutkového zjištění.

(Rozh. ze dne 9. února 1927, Rv I 1194/26.)

Žalobě o zaplacení za dodané zboží procesní soud prvního stálice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc s poukazem, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolatelka uplatňuje výslovně dovolací důvody podle čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s., ale z jejich vývodů je zřejmo, že jí jde také o dovolací dů-

vod podle čis. 3 §u 503 c. ř. s. Vytýká totiž druhé stolici jako neúplnost, že, neopakovaně podle §u 488 c. ř. s. důkazů v první stolici provedených, uchýlila se od zjištění prvního soudu a že praví, »že procesní soud zjistil podle předložených listin a výpovědí slyšených svědků, že jest zde komisionářský obchod (§ 1086 obč. zák.) a že proto žalovaná byla oprávněna vrátiti cokoliv z dodaného zboží, kdyby se jí nezamlouvalo, že však první soud dospěl k tomuto názoru neprávem, že z předložené korespondence nic podobného není zřejmo«, a dále, že »pokud se týče svědeckých důkazů nedal první soud výpovědi svědka Richarda W-a víry, poněvadž jako na podniku žalující firmy súčastněný společník není úplně nepodjatý«, k čemuž dodal, že »totéž dá se namítati proti věrohodnosti svědka Roberta E-a, který jest obchodvedoucím a prokuristou žalované firmy, obchod, o který jde, sám uzavřel a jako zaměstnanec má nesporně zájem na příznivém výsledku rozepře pro jeho čefa«, a že, ježto výpovědi svrchu vzpomenutých svědků v otázce, jde-li o kup, či o komisionářskou smlouvu, přímo si odporují, nepřihlíží vůbec k těmto důkazům a obmezil se na důkazy a zjištění listinná, která pro posouzení věci jeví se mu úplně postačujícími«, a »že má podle obsahu příloh lit. C, čis. 2 a 3 prokázáno, že došlo ke kupní smlouvě na pevně, a nikoliv ku komisionářské smlouvě. Leč odvolací soud přehlédl, že v souzeném případě jde o to, zda-li to, co bylo vysloveno řečenými listinami, podle kterých jediné učinil svůj závěr, odpovídá také srovnalé vůli stran po vnitřní stránce, že kdyby nebyla rozlišována tato obojí stránka listin, nebylo by lze, je-li listina slohově bezvadná, vůbec uplatňovati ani vadnost vůle podle §u 870 obč. zák. a násl., ani namítati, že jednáno bylo na oko (§ 916 obč. zák.). Tomuto rozlišování neodporují předpisy civilního řádu soudního, týkající se formální průvodní moci listin. Podle §u 292 druhý odstavec c. ř. s. jest i při veřejných listinách připuštěn důkaz nesprávnosti dosvědčeného příběhu, nebo dosvědčeného skutku, nebo nesprávného dotvrzení. O soukromých listinách je v §u 294 c. ř. s. stanoveno pouze, že podávají, pokud jsou podepsány vydatelem, úplný důkaz o tom, že prohlášení, v nich obsažená, pocházejí od vydatele. Ale vnitřní pravdivost projevu musí býti zkoumána jinými prostředky. Pouhá okolnost, že určitý projev je vtělen do listinné formy, neposkytuje ještě záruky za vnitřní pravdivost materiální a úplnost tohoto projevu. Při zjištění této vnitřní pravdivosti není soud vázán ani předpisem §u 294 c. ř. s. V tom případě tedy, kde je úkolem soudu prostý výklad listin podle všeobecných pravidel vykládacích (§§ 863, 869, 914, 915 obč. zák. a čl. 278 a 279 obch. zák.), jde o pouhé právní posouzení věci, a uplatní se tu formální průvodní moc listiny, která jest svým doslovem jasná a zřetelná. Tvrdí-li však strana, že se obsah listiny neshoduje s její vůlí, nebo je neúplný nebo na oko, nebo že jde o vadnost vůle — a to je právě souzený případ — uvádí-li v tomto směru skutkové okolnosti a nabízí důkazy, nejde již o prostý výklad listiny, nýbrž o vyšetření vnitřní pravdivosti toho, o čem mluví listina, jde tudíž o otázky skutkového zjištění, při kterém soud je vázán předpisem §u 272 c. ř. s. Praví-li tedy odvolací soud, že první soud zjistil podle předložených listin a výpovědí slyšených svědků, že zde jest komisionářský obchod (§ 1086 obč. zák.), je to do té míry správné, že

skutečně jde o zjištění, poněvadž prvý soud měl při tom za úkol vyšetření pravdivosti projevu obsaženého ve svrchu vzpomenutých listinách, a poněvadž právě z této příčiny prováděl také důkaz svědky. Tedy nešlo o otázku právního posouzení, jak by se zdálo na prvý pohled, praví-li odvolací soud, že má prokázáno, že došlo ke kupní smlouvě na pevně, nikoliv ku komisionářské smlouvě. Odvolací soud, neopakovav důkazů podle §u 488 c. ř. s., ačkoliv bylo v jeho řízení vytýkáno prvé stolici nesprávné hodnocení průvodů, ačkoli dospěl k odchýlnému zjištění, zhostil se úkolu, jenž mu byl ukládán odvoláním, způsobem, který nelze uvést v soulad s předpisy procesního práva, proto odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů není dosud vyřízen zákonitě a odvolací řízení trpí mezerou dosahu §u 503 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 6786.

Vzala-li podporovaná strana dovolání zpět, pozbylo účinnosti i dovolání, podané vedlejším intervenientem, leč že by šlo o vedlejšího intervenienta s právy nerozlučného společníka ve sporu.

(Rozh. ze dne 9. února 1927, Rv I 1395/26.)

Do rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo vyhověno žalobě, podala dovolání žalovaná banka J. i vedlejší intervenientka banka B. Banka J. vzala napotom dovolání zpět.

Nejvyšší soud se usnesl, že se zpětvzetí dovolání žalovanou běže na vědomí, a že s rozhodnutí o dovolání vedlejší intervenientky schází.

Důvody:

Z rozsudku odvolacího soudu dovolaly se žalovaná banka J. a k ní přistoupivší vedlejší intervenientka banka B. Podáním ze dne 2. února 1927 prohlásila žalovaná, že bere dovolání zpět, poněvadž byl ujednan mimosoudní smír. Dle §§ 484 a 513 c. ř. s. má zpětvzetí dovolání za následek kromě ztráty opravného prostředku také závazek nésti náklady, vzešlé opravným prostředkem, zejména všechny náklady, způsobené dovoláním odpůrci. Dovolání žalované pozbylo tudíž zpětvzetím svého významu a účinku. Jde jen o to, jaký vliv má skutečnost, že žalovaná vzala dovolání zpět, na dovolání, podané vedlejší intervenientkou. Otázku tuto zákon přímo neřeší, avšak odpověď na ni plyne ze všeobecných zásad ovládajících právní ústav vedlejší intervence. Podle §u 17 c. ř. s. může každý, kdo má právní zájem na tom, by ve sporu, zahájeném mezi jinými osobami, zvítězila ta neb ona strana, přistoupiti k ní jako vedlejší intervenient, a to v každém období rozepře až do jejího právoplatného rozhodnutí. (§ 18 c. ř. s.). Podle §u 19 c. ř. s. musí vedlejší intervenient přijati právní rozepři v tom stavu, v jakém jest v čase jeho přístupu, a má právo činiti všechny procesní úkony na p o d p o r u strany, k níž se byl přidružil. Tyto úkony jsou však jen potud právně účinné pro hlavní stranu, pokud neodporují jejím vlastním pro-